

N°. 10. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Tredie Samling.

Fjerde Møde.

Lørdagen den 21de Juni.

(Forts.)

Condriup: Jeg kan aldeles ikke have Noget imod, at den ærede Folkethingsmand for Ribe Amts 5te Valgkreds (N. Andersen) sørger for at frelse sin egen Samvittighed; men han har fremsat Ytringer, som, saafremt de vare velbegrundede, vilde være en Stampet for den jydsk Befolkning. Jeg er overbevist om, at kun saa Dieblikke ville hengaae, førend han vil blive overtødet om, at Folketstemningen i Jylland, heelt oppe fra Skagen til de aller sydligste Dele, idetmindste den almindelige Stemmning, er ganske den modsatte af, hvad han har udtalt. Jeg henhører ogsaa til Jylland, og, da han lagde megen Vægt paa, at han var Bønde, vil jeg tilføie, at jeg ogsaa er Bønde; hvis han ikke havde nævnt det, vilde jeg heller ikke have sagt det. I den Kreds, hvori jeg boer, navnlig den 9de Landstingskreds, var der ved de sidste Valg en saa afgjort Stemmning for Antagelsen af det kongelige Budskab, at man ikke alene forkastede de Repræsentanter for denne Kreds, der i den opløste Rigsdag havde stemt imod Antagelsen af det kongelige Budskab, men endog gjorde det til en Hovedbetingelse for dem, der skulde komme i Betragtning ved de nye Valg, at de afgjort vilde stemme for Budskabets ubetingede Antagelse. Den ærede Rigsdagsmand har saaledes efter min Mening givet en urigtig Fremstilling af Folketstemningen i Jylland. Jeg troer ikke, at kunne bringe ham paa den efter min Mening rette Vej; men jeg holder mig forvisset om, at Afstemningen over det her

foreliggende Forslag vil bringe ham til at indsee, at han er vildfarende i denne Sag, at han har udtalt Noget, der snarere har svævet for hans egen Indbildningskraft end været begrundet paa en saadan Erfaring, som han lod sig forlyde med.

Gram: Jeg skal blot tillade mig en personlig Bemærkning med Hensyn til den Udtalelse, som den høitærede Udenrigsminister nylig lod høre. Det lod til, at han havde taget ilde op, hvad jeg før sagde. Jeg har virkelig ikke i mindste Maaade havt til Hensigt at fornærme Ministeriet; det har aldrig været min Mening. Jeg har kun sagt, at der var noget Vallende i Ministeriets Optræden sidste Gang, og, naar jeg har havt denne Mening, da er der Mange, der have havt den med mig, og navnlig Mænd, der visstelig kunne dømme godt og sundt og klart om en Sag (Escherling: Nei, det var netop det, de ikke kunde). Ja, den ærede Rigsdagsmand derovre mener anderledes. Han kan nu dømme godt og sundt og klart om alt Muligt i Verden. Det maa være hans Sag; men vi Andre maae ogsaa have Lov til at dømme, som vi ville. Og jeg staaer ikke som den Eneste, der i denne Sag har dømt anderledes end han; nei langtfra, jeg staaer sammen med ligesaa dygtige Mænd, som den ærede Rigsdagsmand. Smidlertid, har jeg brugt et Udtryk, som paa nogen Maaade kunde fornærme Ministeriet eller være frænkende for det, da skal jeg være villig til i saa Henseende at bede om Forladelse; thi jeg hører ikke til de Menneker, der ville vække Spektakler i nogen Henseende, men jeg hører til dem, der aldrig kunne stemme imod det, som Hjertet stemmer